

§§ 80—84.

Saasnart Dommen er vedtagen, bliver den naturligtvis at forkynde ved Oplæsning for aabne Døre. En Udfærdigelse af samme maa derefter tilstilles Justitsministeren, som skal sørge for Fuldbyrdselsen, og paa Grund af Folkethingets Deeltagelse i Sagens Anlæggelse ved Rigsretten er det passende, at en Udskrift af Dommen ogsaa tilsendes dette Things Formand.

I Livssager, saavel som naar Retten i andre Sager gjør Indstilling om Benaadning, maa den naturligtvis meddele Justitsministeren den fornødne Beretning og Indstilling, for at han kan benytte samme ved sin Forestilling om Sagen til Kongen. Det findes passende, at der gjøres sliq. Forestilling i enhver Rigsrets sag, da den enten angaaer en Minister eller har været anlagt efter Kongens Befaling. Sagen kan efter sin Betskaffenhed ogsaa være at foredrage i Statsraadet, men herom behøves ingen Bestemmelse at optages i Loven, jfr. Grundlovens § 21. Ligeaa tidt er det nødvendigt at nævne, at Folkethingets Samtykke til Benaadning skal indhentes, naar Sagen har været anlagt mod en Minister, jfr. Grundlovens § 31.

§§ 85—88.

Da de Sager, som komme for Rigsretten, i en ganske særegen Grad angaaer hele Staten, er det rigtigst, at denne bærer Omkostningerne, forsaavidt hverken Tiltalte eller nogen Anden tilpligtes at tilsvare dem, eller den, hvem de paalægges, ikke er i Stand til at udrede dem. At Andre end Tiltalte kan komme til at deeltage i Omkostningerne, følger af de øvrige Loves Forskrifter, saasom navnlig Sagsførere og Underretspersoner, der ved Forsømmelse bevirke Ophold af Sagen. Jvfr. § 53.

Størrelsen af Anklagerens og Forsvarerens Salarium synes ganske at kunne overlades Rigsrettens Bestemmelse, da kun faa Sager komme for Rigsret, og deres Omfang kan være meget forskjelligt.

Naar Personer tilpligtes at gjøre en, maa skee ikke ganske kort Reise, og at opholde sig muligen flere Dage udenfor deres Hjem for at møde og afgive Forklaring i Rigsretten, kan

der billigtvis ikke negtes dem Erstatning for de dermed forbundne Omkostninger. Der kan spørges, om de ikke ogsaa bør have Godtgjørelse for Afvavn af Fortjeneste, naar de gjøre Paastand derpaa. Skjøndt Billighed ofte i høi Grad kan tale derfor, har man dog troet for Følgerens Skyld at burde udelukke en saadan Godtgjørelse, der i mange Tilfælde ogsaa kan være vanskelig at bestemme.

Retten's Medlemmer maa der ligeledes indrømmes et Vederlag, naar de sættes i Omkostninger. Navnlig har man antaget, at de af Landstinget valgte Medlemmer maatte, naar de formedelst Sagen nødsages til at opholde sig i Kjøbenhavn udenfor de Løder, da Landstinget er samlet, have samme Vederlag som under Thingets Sammenkomst, og det samme Vederlag kan da passende fastsættes for alle Retten's Medlemmer, hvis denne nogenstunde bliver sat udenfor Kjøbenhavn. Da det ikke er Regel hos os, at til de Omkostninger, som Tiltalte kan tilpligtes at betale, henregnes de, der ere forbundne med Retten's Sammensætning, synes det billigt, at den, der tiltales ved Rigsret, altid fritages for at betale Vederlaget til Retten's Medlemmer. Ellers vil Tiltalte, naar Sagens Værnething forandres derved, at den efter Kongens Bestemmelse og med Folkethingets Samtykke henvises til Rigsretten, kunne blive bebyrdet med høist betydelige Bekostninger, som han var bleven fri for, dersom saadan Forandring af Værnethinget ikke var skeet.

§ 89.

Da Rettergangsreglerne for Rigsretten langtfra ikke udtømmes ved den foreslaaede Lov, vil det være rigtigst iøvrigt at henvisse til de almindelige Loves Forskrifter og navnlig til dem, der gjælde for Høiesteret.